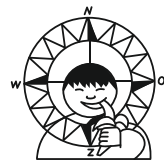
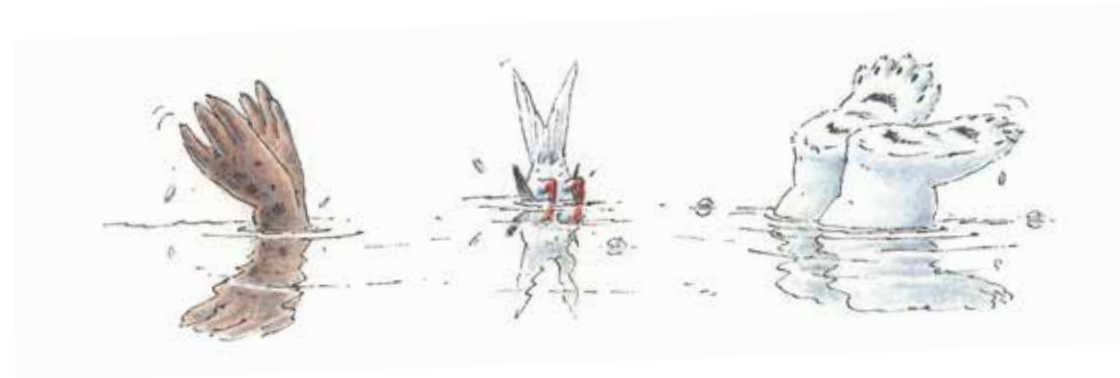

Help! Vorige zomer zat de baai nog vol met lekkere vissen, maar nu ziet kleine ijsbeer Lars er nog maar een paar. Ook de zeehonden en vogels kunnen maar weinig eten vinden. Eerst geven ze elkaar de schuld, maar dan ontdekken ze wie de echte daders zijn: mensen. Samen met zijn vriendjes bedenkt Lars een dapper plan waarmee ze de vissen én zichzelf helpen.

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 599 9

9 789051 165999

Hans de Beer

KLEINE IJSBEER en de verdwenen vissen

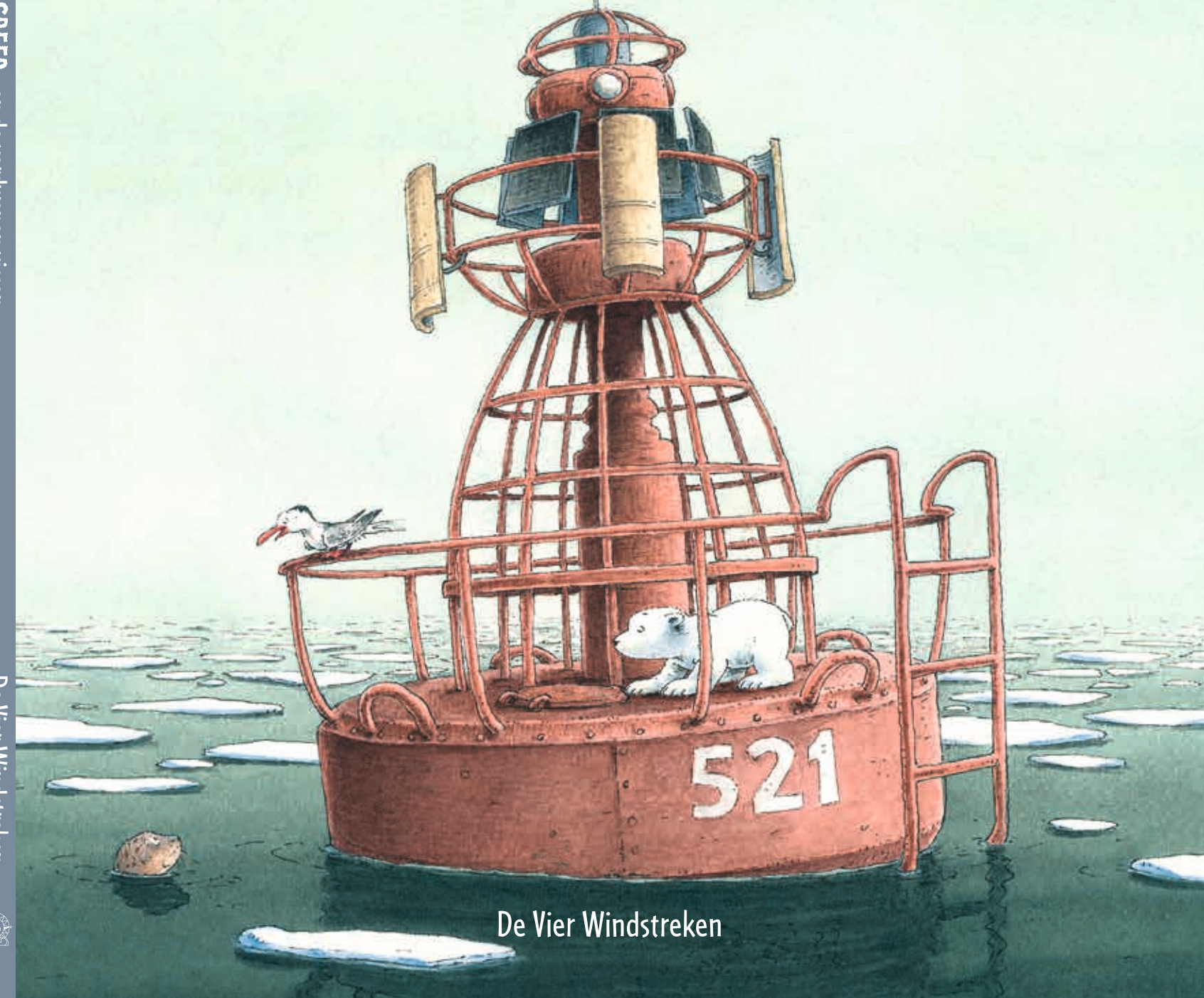
De Vier Windstreken

Hans de Beer

KLEINE IJSBEER

en de verdwenen vissen

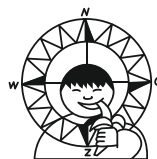

De Vier Windstreken

Hans de Beer

KLEINE IJSBEER

en de verdwenen vissen

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2017 De Vier Windstreken, Rijswijk
© 2017 NordSüd Verlag AG, CH-8050 Zürich, Zwitserland
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Duitsland
NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5116 599 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Op de Noordpool is het al lang en breed lente als kleine ijsbeer Lars zijn neus weer buiten het winterhol steekt.

“Lekker warm,” snuift hij.

“Veel te warm,” bromt vader Ijsbeer. “Nog warmer dan vorig jaar!”

Hij wordt onderbroken door een helikopter die laag overvliegt.

“Daar heb je die stinkvlieg ook weer,” moppert de vader van Lars.

“Zie je wel,” klaagt moeder Ijsbeer bezorgd, “door die warmte is er minder ijs en daardoor komen ook de mensen steeds dichterbij. Al weken zijn ze in de weer bij de Visbaai.”

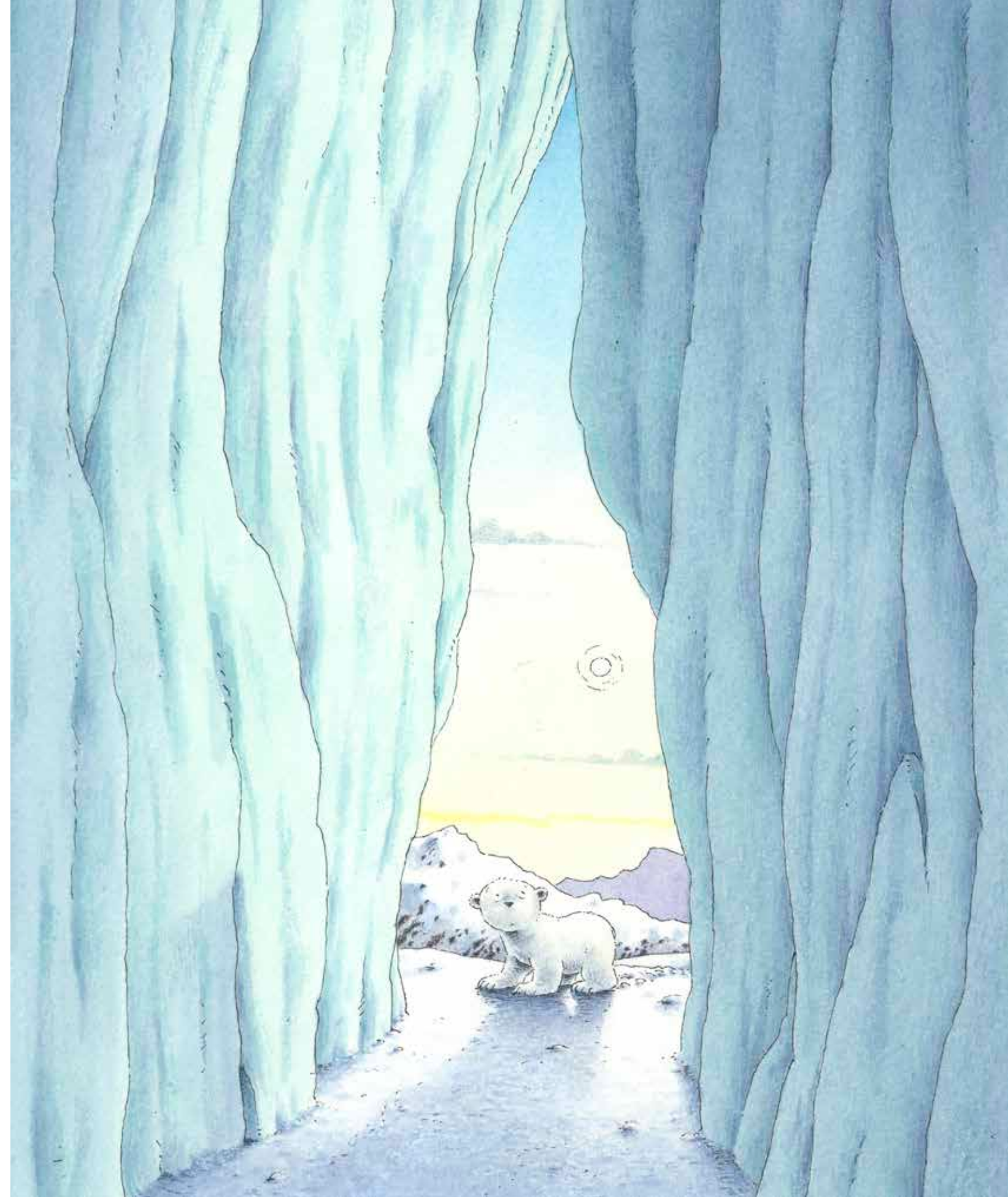
Lars spitst zijn oren. Daar is hij vorige zomer vaak gaan vissen met zijn vader.

De volgende dag gaat Lars op weg naar de Visbaai. De lentelucht kriebelt in zijn neus. Lars brandt van nieuwsgierigheid. Eigenlijk mag hij niet in zijn eentje naar de Visbaai, maar één keer alleen maar even kijken kan geen kwaad, besluit hij. Mensen zie je tenslotte niet elke dag.

Langs de kust is het een flink eind naar de baai, maar dankzij zijn vader weet Lars een kortere route. Die gaat door een spleet in de grote gletsjer. Wel een beetje eng om helemaal alleen door die smalle donkere kloof te lopen, maar Lars haalt diep adem en gaat dapper op weg.

Als Lars uit de spleet tevoorschijn komt, ziet hij dat het grootste deel van het ijs in de baai inderdaad is verdwenen. Maar er is geen mens te zien. De Visbaai is eigenlijk geen baai, weet Lars. Het is een smalle zeestraat, boordevol met vis.

Door al dat lopen heeft Lars best trek gekregen. Snel daalt hij af naar de oever. Maar onder water ziet hij geen enkele vis. Vorig jaar hoefde je maar een poot in het water te steken en je had beet, nu is er geen vis te bekennen.

